

kan, og at vi nu er blevet standset, fordi man ikke synes, det skal gå så hurtigt, er en anden historie. Det er ikke Danmark, der er stoppet op, det er Genève-kontoret.

Så blev det antydnet af hr. Søren Søndergaard, at tallet 1.500 nok bare var for at berolige nogle, der ikke var så gode venner med flygtninge og sådan noget. Det er helt utroligt, at sådanne tankegange kan fremføres af hr. Søren Søndergaard, for så ved han i hvert fald ikke, hvordan vi har arbejdet i Indenrigsministeriet, kan jeg da høre.

Med hensyn til det midlertidige kan jeg ikke svare på, hvad »midlertidig« er, og det er der heller ingen andre der kan. Men jeg bemærkede noget interessant i fru Pia Kjærsgaards bemærkninger: hvis det var midlertidigt efter fru Pia Kjærsgaards opfattelse, ville fru Pia Kjærsgaard nok være med til at betale de mange penge, det koster at have dem her i landet. Nu er det altså ikke 158 mio. kr. på et halvt år, det er 128 mio. kr. og resten til repatriering. Det vil sige, at hvis vi kommer ind i det næste halve år, skal vi ikke lægge de 30 mio. kr. til de 128 mio. kr. Det er 128 mio. kr., og de 30 mio. kr. er afsat til repatriering. Jeg synes, vi måske er en lille smule på vej til, at Dansk Folkeparti vil yde lidt mere, hvis man ellers kan få andre ønsker opfyldt, men jeg får jo se, om Dansk Folkeparti ender med at stemme for. Det er jo ikke det, jeg har hørt indtil nu.

Hr. Jann Sjørnsen var også inde på, at vi måske skulle nøjes med bare at sige 6 måneder. Nu ved jeg slet ikke, hvordan tankegangen er i Flygtningehøjkommissariatet lige nu, men deres tanker er vel, at ingen skal væk derfra, og at de – hvis de skal væk derfra – kun skal være væk i kortere tid, og at vi skal behandle dem sådan, at de er egnede til at komme tilbage.

Jeg synes i og for sig ikke, at 6 eller 12 måneder eller 2 år eller hele den diskussion om asyl er aktual lige for øjeblikket. Men jeg vil i al fald ikke have, at nogen skal beskyldte mig for at sige, at »midlertidig« betyder, at de aldrig kan søge asyl. Jeg siger det, fordi der var mange, som bebrejdede min forgænger for det, og det vil jeg ikke have siddende på mig. Men det er ikke det samme, som at jeg arbejder for, at de skal have asyl her i landet.

Jeg tror, jeg vil standse her. Jeg ved ikke, om jeg har nået det hele – jo, med hensyn til undervisning må man for min skyld gerne ændre »kan« til »skal«, for det skal de have.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg har allerede nævnt nogle markante forskelle mellem det lovforslag, vi har her, og bosnierloven. Dels er vi blevet nogle erfaringer rigere, og det skulle gerne fremgå af det, vi laver, og dels var bosnierne i en anden situation end de flygtninge, vi nu skal forholde os til.

Der er også en tredje markant forskel, nemlig at SF blev indbudt til forhandlinger af den borgerlige regering, da den udarbejdede forslaget. Hvis man havde valgt at invitere SF og måske også Enhedslisten til forhandlinger, mens man udarbejdede dette forslag, kunne det være, at det havde fået præg deraf og dermed også fået en noget anden behandling.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig lige anfægte det regnestykke, indenrigsministeren kom frem med, altså 128 mio. kr. plus 30 mio. kr. til repatriering.

Indenrigsministeren sagde, at så sparer vi 30 mio. kr., hvis vi ikke repatrierer. Ja, men så kommer der altså en anden udgift oveni, så de 158 mio. kr., ministeren opererer med, er vist et absolut mindstetal. Men det gør åbenbart overhovedet ikke noget indtryk, at sagen jo er, at for hver gang vi hjælper én her i landet, kan vi efter regeringens egne beregninger, som er forelagt Folketingets Finansudvalg, hjælpe 40 i nærområdet. Der er stadig mange, mange tusinde mennesker, som har behov for selv de mest basale ting nede i nærområdet, og dem må vi da først hjælpe – de store masser, havde jeg nær sagt – før vi snakker om at tage 1.500 herop.

Mit spørgsmål er: Nu fokuserer man meget på at hjælpe personer, der har behov for lægehjælp. O.k., hvis det er det, det drejer sig om, kan jeg fortælle indenrigsministeren, at for ganske få dage siden havde TV 2 et indslag, hvor man beskrev muligheden for at bringe containere indeholdende hospitalsudstyr til området, og nogle læger sagde, at de var parat til at rejse med for at bemande de felthospitaler og dermed give den hurtige lægehjælp, som så mange mennesker har behov for, i nærområdet. Hvorfor siger indenrigsministeren ikke med kyshånd tak til det tilbud og sørger for at få det sat i værk?